

[Maisted]

geringen som betingelse for indførelse af kernekraften har krævet, at kernekraftens sikkerhedsproblemer løses på en tilfredsstillende måde, og det har man så logisk fulgt op med at spørge, hvad det er for problemer, det drejer sig om, men det har energirådet altså ikke kunnet få noget svar på. Jeg har selvfølgelig stillet det samme spørgsmål igennem energipolitisk udvalg, men vi har altså stadig væk ikke fået noget svar. Imidlertid kan jeg forstå på ministeren, at så kan vi måske få et svar på, hvordan den problemstilling bliver opstillet, når vi når hen sidst på året, men jeg forstår godt ministerens brev, for det kan måske skaffe ham svensk hjælp til at få afklaret en opstilling af problemerne.

Dræbye (RV):

Ministeren sagde i sit svar til bl. a. mig, at der jo var en konklusion i redegørelsen til folketinget, i hvert fald står ordet »konklusion« der, og det er understreget.

Men fordi man påstår, at noget er en konklusion, er det jo ikke sikkert, at det er det i praksis, og den konklusion, som jeg efterlyste, var den konklusion, som ministeren lovede os i marts 1980, da vi behandlede to beslutningsforslag om Barsebäck, for da sagde han nemlig, at der ville være basis for regeringens endelige stillingtagen, når disse rapporter, som vi nu har alle sammen, forelå.

Regeringen har i stedet for valgt at udskyde sin endelige stillingtagen, indtil en dansk-svensk kommission har forelagt sin vurdering af de undersøgelsesresultater, overvejelser og skøn, der ligger i rapporterne. Dertil sagde jeg, at det er en procedure, vi ikke har noget imod, men at det dog havde været rimeligt, om ministeren til brug for dette arbejde havde oplyst, hvad han mener er den foreløbige konklusion på dette undersøgelsesmateriale, og dér havde taget udgangspunkt i de vurderinger, som bl. a. står i brevet til den svenske arbejdsmarkedsminister, og som fremgår af redegørelsen til folketinget, for de er jo netop, at hvis det værst tænkelige uheld sker, kan det på grund af Barsebäck's særlige beliggenhed i nærheden af den danske hovedstad få meget, meget alvorlige følger for det danske samfund, så alvorlige, at den eneste naturlige konklusion efter vores opfattelse er, at den for os gerne foreløbige konklusion fra den danske regering måtte være, at sigtet

med kommissionsarbejdet måtte være at skabe forudsætninger for en afvikling af Barsebäck. Det var en sådan konklusion, jeg efterlyste, og den kan man altså ikke finde i ministerens redegørelse.

I deres indlæg her i dag gjorde både hr. Tørnæs og hr. Ole Bernt Henriksen en hel del ud af at bestride de konklusioner, som bl. a. også står i brevet til svenskerne. Hr. Ole Bernt Henriksen lovede os, at nogle undersøgelser i USA, som ikke er afsluttede, vil give det resultat, at den risiko, der er for det værst tænkelige uheld, vil vise sig at være meget mindre. Forstod jeg hr. Ole Bernt Henriksen rigtigt, var det undersøgelser, der ikke var afsluttede, og derfor må jeg nok sige, at hr. Ole Bernt Henriksen ikke har særlig meget belæg for sine konklusioner i retning af, at ministerens redegørelse er overdrevet.

Med hr. Tørnæs står det lidt værre til, fordi hr. Tørnæs undervurderer og bestrider de konklusioner, som ministeren kommer med, men han begrunder det i øvrigt ikke. Jo, der var én begrundelse, som jeg kunne forstå, og det var den, at der jo er atomkraftværker i Vesttyskland og andre steder i Europa, som ligger lige så tæt på hovedsteder, som Barsebäck ligger på København. Men at det skulle gøre vores situation bedre, har jeg meget svært ved at forstå, og andre begrundelser for hr. Tørnæs' bestriden af de konklusioner, der er i brevet til Sverige, findes ikke i hr. Tørnæs' indlæg.

Derfor vil jeg spørge hr. Tørnæs, hvormed han begrunder sin konklusion, nemlig at den risiko, der er beskrevet i undersøgelsesmateriale og i redegørelserne – og som jeg i mit indlæg sagde er den bedst tænkelige situation, den mest optimistiske vurdering, som fagfolk kunne komme med – at det ikke engang er rigtigt.

Endelig synes jeg, at der om den debat, der nu er foregået her et stykke tid, er grund til at sige, at det måske var mere klædeligt for debattørerne, om man beskæftigede sig med ministerens redegørelse og den situation, som Barsebäck's beliggenhed sætter Danmark i. Den største ansvarlighed, som medlemmer af folketinget måtte have i forhold til de problemer, landet har, er vel at føle et ansvar over for alle i forhold til den risiko, der foreligger i forbindelse med Barsebäck's